

Boross Géza
1931 - 2025
Ifjúsági vezető, villamosmérnök

Az MPT Mozgalompedagógiai Szakosztálya hűséges tagja

Boross Géza mindig a történelmi forgószél epicentruma közelében tartózkodott. Tízévesen közvetlen közelről élte át Kassa bombázását, hiszen édesapja a területen állomásozó VII. hadtest légvédelmi parancsnoka volt. Később édesapját rendelkezési állományba helyezték, talán nem függetlenül attól, hogy véleménye szerint – a főparancsnokság Budapestről pár óra alatt a helyszínre érkező szakértőivel ellentétben – a támadást nem szovjet gépek hajtották végre. A háború végét, Budapest ostromát kelenföldi lakásukban élte át.

A felszabadulás után 14 esztendő kamaszként közösséget keresve csatlakozott a kelenföldi 281. sz. Szilassy Aladár Cserkészcsapathoz, majd a regőcscserkészzel ismerkedve kapcsolatba került János Sándorral, akit cserkész körökben csak Julónak neveztek, és tagja lett Karácsony Sándor Exodus körének, amelynek szellemisége egész életén át elkísérte.

Regőcscserkészként ismerkedett meg a néptánc mozgalommal, táncolt – egyebek között – a Molnár István nevével fémjelzett Csokonai együttesben. A tánc mellett maradt ideje a Diákszövetség kerületi titkári teendőinek ellátására is.

Sorkatonaként került el a családját sújtó kitelepítést. A honvédségnél ismerkedett meg Novák Ferencsel, akivel leszerelés után a Helyiipari és Városgazdálkodási Dolgozók Szakszervezete (HVDSZ) égisze alatt (Boross Géza itt dolgozott kulturális referensként) megalakították a Bihari János Táncgyűttest.

1956 októberében bizonytalanná vált a HVDSZ sorsa is, ezért sürgősen új fenntartót kellett keresniük. A Cserkészszövetség erre éppen alkalmas lett volna, ha létezett volna. Megalakították hát, és Juló javaslatára Géza lett az Ideiglenes Intéző Bizottság elnöke. Így lehetett volna a Cserkészszövetség a Bihari Együttes fenntartója – de a történelem kereke másfelé fordult.

1958 nyarán egyike lehetett annak a 12 táncosnak, akik az akkor már rendkívül sikeres Bihari együttest, egyúttal a magyar kultúrát képviselhették a llangolleni fesztiválon, Walesben.

1959 májusában utolérte az állambiztonság, aminek következtében egy évig volt – ahogy ő szokta volt mondani – „zárkózott állapotban” Tökölön, ahonnan azután vádemelés nélkül 1960-ban elbocsátották. A civil életbe való visszatérés ilyen előzmények után nem volt egyszerű. Bár volt egy gimnáziumi érettségije, másodjára is leérettségizett a Kandóban, majd felvételt nyert az azonos nevű főiskolára, ahol negyven esztendősen végre villamosmérnöki diplomát szerzett.

Nyugdíjas éveiben is hű maradt önmagához: kezdetektől fogva aktív és köztiszteletben álló tagja volt a Nagy Imre Társaságnak, fáradhatatlanul tevékenykedett az Etikai Bizottságban. Tagja volt a Magyar Pedagógiai Társaság Mozgalompedagógiai Szakosztályának.

Gazdag műveltségű, széles látókörű, minden új iránt érdeklődő, nyitott személyiség volt. A családját és őt sújtó igazságtalanságok és törvénytelen ségek ellenére – vagy talán éppen ezek miatt – élete végéig következetes baloldali demokrata maradt.

Forrás: A Múltunk Öröksége Alapítvány Tájékoztatója, 2025/1 (54) 8. oldal